

821.161.2
D58

Наталія Довгопол

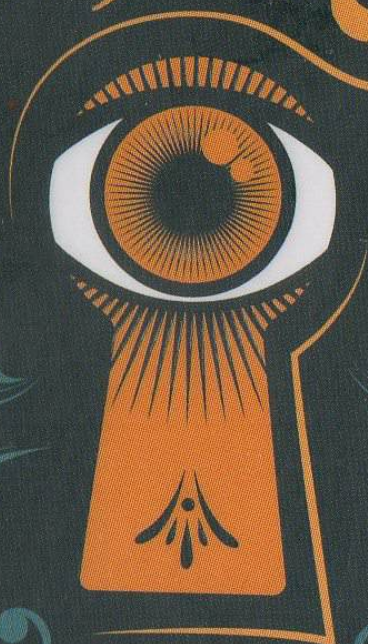
Шпигунку

C1215541

З

притулку

Артеміда

Розділ перший

Розчарування гера Фрідріха

Рівно о шостій ранку дівчата стояли в шеренгу, нашвидкуруч підперезуючи поясами свої чорні юкати¹ й підбираючи вгору розтріпане волосся. Київський особняк, у якому вони зупинилися, був непримітний ззовні, але затишний і зі смаком оздоблений із середини. Від кухні долинав брязкіт тарілок і шипіння каструль — пані Марта Перебий-Шовковська, що гостинно прийняла дівчат у власному домі, уже вовтузилася навколо сніданку. Та й гер Фрідріх не забарився. Він зайшов до вітальні по-дорожньому одягнений, у коричневому костюмі й капелюсі. У руці гера Фрідріха був саквояж, який він недбало поставив біля входу.

— Ви мене розчарували. Як же ви мене розчарували, — із полином в голосі промовив він, обводючи

¹ Юката — традиційний японський одяг, здебільшого повсякденного використання, що за кроєм схожий на халат.

дівчат важким поглядом. — Котра з вас відповідальна за вчорашній бедлам у кафешантані?

— Я, — ступила наперед Амелі. — Учора ви призначили мене головою групи. Я не впоралась.

— Сором, — зневажливо кинув гер Фрідріх, так сильно вдаривши костуром по дерев'яних дошках підлоги, що аж тріски полетіли, а Амелі заплющила очі. — Три людини. Усього три людини у твоєму підпорядкуванні, а ти, краща студентка курсу, не можеш їм дати раду?! Стань у ряд.

Директор стиснув губи й зупинився навпроти Глорії.

— Коли я знайшов тебе, беззахисну п'ятирічну сирітку, що хапала все на льоту та мріяла, як виросте й рятуватиме світ, я не сумнівався, що ти перевершиш усіх агенток «Артеміди» разом узятих. Натомість я не бачу нічого, крім красивої обгортки. Пусто! — Старий клацнув пальцями. — Ось тут пусто.

Гер Фрідріх приклав руку до верхньої частини грудей дівчини, на мить змовкаючи, слухаючи її дихання й рахуючи пульс. Серце Глорії забилося частіше від несправедливого звинувачення. Здавалося, от-от — і вистрибне.

— Для тебе життя — і своє, і чуже — це просто забавка. А я не можу весь час із тобою бавитись. Тринадцять років уже бавлюся! Тепер Мірто.

Дівчина покійно ступила крок уперед.

— Хіба ми вас не вчили прораховувати ризики? Хіба не вчили, що не можна сідати за кермо в стані сп'яніння, наражаючи себе й колег на небезпеку, заради простої розваги? Господи, чому караєш мене на старості років такими безтолковими панночками?! Повернися в шеренгу!

Гер Фрідріх ступив іще крок, і тепер він стояв навпроти Ані, блідої, мов зимовий ранок.

— Поль! Ти розчарувала мене більше за всіх. Я виконав наш договір і дав тобі шанс, а ти його так бездарно прогавила.

— Пробачте, гер Фрідріх, — понурила голову вона, повертаючись у ряд, але директор перевернув костур і зачепив її передпліччя маківкою-ключкою.

— Я не дозволяв ставати назад. Я ще не закінчив, — гаркнув він, висікаючи іскри з очей. — Учора ти дозволила собі певні... вислови щодо мене. Наприклад, «божевільний стариган», «нікчемний австріяк», «дідько б тебе взяв» тощо.

Аня ковтнула слину.

— Я була нетвереза. Я була несправедлива...

Гер Фрідріх професійним жестом хормейстера наказав своїй «хористці» замовкнути. Таким знайомим усім артемідам жестом.

— Лише дві людини на Землі сміють говорити мені подібні речі. Перша — мадемуазель Тамара. І вона має цілковите на це право, повірте. Із нею ми пройшли вогонь і воду, із нею побудували «Артемиду». А от друга людина, *Анничко*, — наголосив на її справжньому імені гер Фрідріх, — це ти. Але хто ти така, щоб бодай розтуляти на мене рота? Багато завдань ти виконала? Багато місій пройшла? Може, про тебе говорять: «Дивіться, це Поль! Її взяли в "Артемиду", наплювавши на всі правила, бо вона особлива, обдарована, а ще — вона вміє працювати в команді!» Стань у стрій!

Гер Фрідріх відійшов до стіни й перевів дух. Далі він говорив повагом, спокійно, як і належить батькові, що в сотий раз прощає своїх дітей.

— Кожна з вас обдарована й особлива. І жодна з вас не вміє — і не хоче — працювати в команді. Жодна! Ви мали три тренувальні місії, і якимось дивом пройшли всі три, перетягуючи ковдру то в один, то в інший бік. Учора ви виказали себе половині Києва. Що там було, у тому кабаре? Бійка чи так, полаялися? Може, ви ще й револьвери із собою брали? Ай, навіть не хочу знати! — Опікун махнув рукою. — Я дам вам шанс реабілітуватися на справжній місії. Але це вже без мене.

— Як — без вас? — насторожено випалили дівчата.

— Усе, що міг, я зробив. У цьому листі детальні інструкції. Будуть питання — розбирайтесь самі.

Гер Фрідріх поклав на журнальний столик звичайний білий конверт, запечатаний сургучем.

— А ви куди?

— Завжди мріяв піднятися на Кіліманджаро. Майже шість тисяч метрів над рівнем моря, уявляєте? — Його суворий тон змінився на мрійливий. — А ще масаї, жирафи, льодовики. Візьму із собою томик Жуль Верна¹ заодно. Ох, свого часу ми випили багато кубинського рому з мсьє Верном!

Любісінько насвистуючи, гер Фрідріх узяв заготований саквояж і вийшов із будинку.

— Ну, хіба не божевільний стариган? — прошепотіла Аня побілілими губами.

— В ім'я всього святого, якщо він хоче, щоб ми працювали в команді, то нащо було виряджати мене із цими трьома, — фиркнула Глорія, косо позираючи на артемід.

¹ Жуль Верн (1828—1905) — американський письменник, автор пригодницького роману про Африку «П'ятнадцятирічний капітан».

— А мені сподобалось, як він сказав про минулі місії, мої солоденькі дівчатка, — повагом протягнула Мірто, обіймаючи Глорію за стан. — Якимось чином ми з вами впоралися. Думаєте, то просто випадковість?

— То були тренування, ідіотко. А це справжня місія! — примружила очі Глорія, відкидаючи її обійми та підходячи до журнального столика. Рука Глорії потягнулася до конверта, не наважуючись його розпечатати.

— Леді та... леді! Уперше в історії «Артеміди»! Міс Глорія боїться чогось більше, ніж своєї мами! — вигукнула Амелі. — Ну ж бо, розрізай конверт! Це наказ твого безпосереднього командування!

— Стоп! — виставила руки перед собою Аня. — Ви, наче кури, ніяк не надзьобаєтеся. Мірто має рацію. Ми витримали три місії, нехай і тренувальні, нехай і лиха прикупивши...

— Синтоїстський боже, чому я згадала наш перший візит до «Сакури»?! М-м-м, та випадкова зустріч із Накагатою... — Американка мрійливо закотила очі, оголюючи гостре плече й звабливо притуляючись ним до Амелі. — Думаю, потренувавшись, я могла б стати кращою гейшею в історії!

— Але ти так фатально поклала край своєму холостяцькому життю в Бостоні, — сумно всміхнулася Мірто, смикаючи за рукав її юкати й оголюючи друге плече дівчини.

— Хай там що кажи, а Глорія взагалі в Бостоні відзначилася, — посміхнулася Аня.

— А Поль у Смірні! — зайшлася сміхом Амелі.

— Ну, навіщо ти знову нагадала! — не втрималася білявка, і всі четверо знову взялися за животи.

Конверт лежав на журнальному столику під сургучевою печаткою, терпеливо чекаючи свого часу. Дівчата

в чорних юкатах сміялися дзвінко, на повні груди, штурхаючи одна одну ліктями. Із кожною новою секундою сонце сходило вище над містом, зазираючи у видовжений, неоготичний розріз вікна в непримітному сірому особняку, що заховався у двориках між Галицьким базаром і вокзалом. На кухні пані Марта вже допікала млинці, Олекса возився біля автівки, відмиваючи бруд від учорашніх калюж. Кияни прокидалися. Заварювали чай, робили ранкову гімнастику, вирушали у справах на фабрики й ринки, в училища, взуттєві майстерні, банки, сідали за столики кав'ярень і бралися за весла на річкових причалах. Конверт лежав на журнальному столику. Його час уже майже настав.

Вони прибули сюди кілька днів тому, утомлені після тривалої дороги. Пароплавом до Лондона, потягом до Парижа, а потім іще пів-Європи з короткими зупинками в Люксембурзі й Відні, Кракові та Львові.

На ранковому вокзалі артеміди взяли візника й незабаром уже стояли на вулиці Турівській біля прибуткового будинку. У вікні цокольного поверху, із якого видно хіба що ноги перехожих, заворушилися квітчасті штори, заскрипіло скло. Русява жінка прочинила квартиру, визираючи на вулицю. Тієї ж миті Аня стрімко розвернулася спиною, ховаючись за крисами капелюха.

— Щось сталося? — підійшла до неї Амелі, затуляючи собою.

— Там моя мама.

— Твоя мама? Чому ж ти тоді ховаєшся? У тебе теж проблеми з батьками? — запитала Глорія, вдивляючись в обличчя жінки, що незабаром зникла за квітчастим пологом.

Наталія Довгопол — сучасна українська письменниця. Працювала цирковою артисткою в Японії, вела екскурсії в Афінах, писала дисертацію та їздила автостопом. Спостерігала за життям і збирала матеріал. Авторка кількох романів, 2019 року здобула II премію конкурсу «Коронація слова» за роман «Шпигунки з притулку “Артеміда”».

Ця книжка — перепустка у світ гостросюжетних пригод, шпигунських місій і небезпечних мандрів, де кожен день — це випробування на сміливість і силу духу, а здатність працювати в команді є чи не єдиним шансом на спасіння.

1907 рік. В одному з київських театрів стається сутичка. Поважний австрійський пан прилюдно звинувачує хлопчика-посильного в крадіжці. Без тіні страху підліток відкидає звинувачення, ще не підозрюючи, що це його перший іспит, запрошення в нове життя. Адже під зеленим картузом літній австрієць гер Фрідріх розгледів не лише перевдягнене дівчисько, а й потенційну вихованку для свого сирітського притулку — таємної школи «Артеміда», де готують професійних шпигунок.

ISBN 978-966-982-037-2

9 789669 820372 >

інтернет-магазин

vivat.com.ua

Коронація

слова

Vivat
ВИДАВНИЦТВО